

TÄYSIKUUN KUTSU

KUISKAAJA 1

SATU KONTINEN

TAMMI

TÄYSIKUUN KUTSU

KUISKAAJA 1

SATU KONTINEN

TAMMI HELSINKI

Tekijä kiittää WSOY:n kirjallisuussäätiötä apurahasta

Ensimmäinen painos

© Satu Kontinen ja Tammi 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-04-7704-2

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

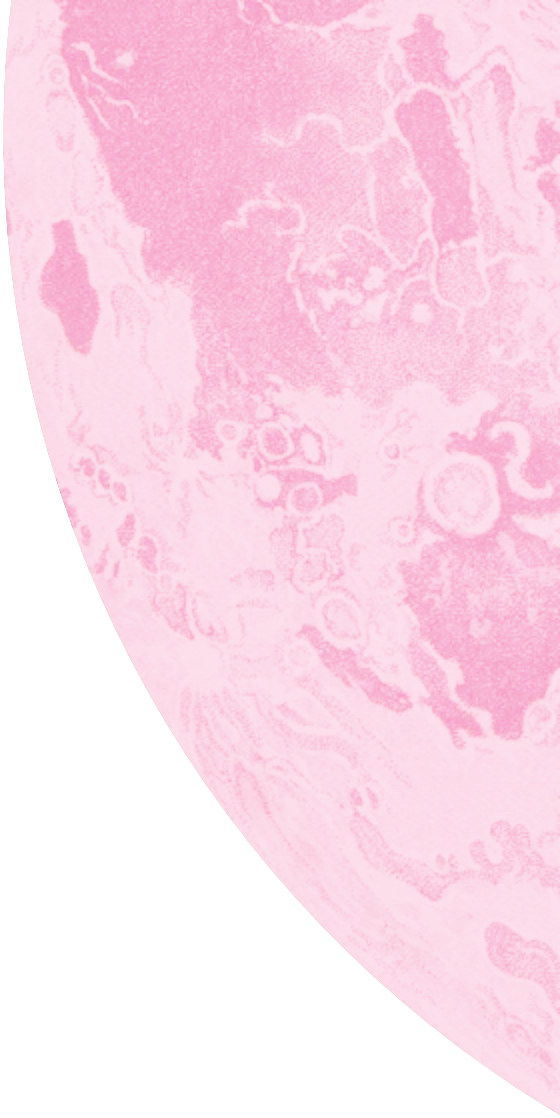

Minä vannon, että se on totta.

Että minä kosketin täysikuuta.

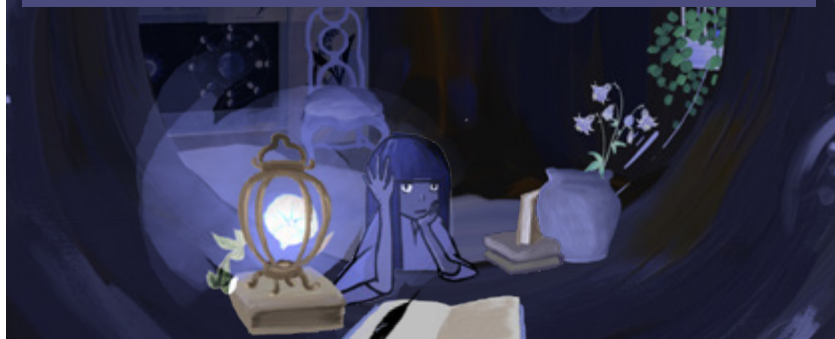

Siitä on nyt puoli kuunkiertoa.

Se ei ole kovin pitkä aika, mutta minulla on sellainen olo kuin siitä olisi ikuisuus.

Tai oikeastaan minulla on sellainen olo kuin minä olisin ollut oikeasti olemassa vasta sen jälkeen.

Niin kuin aika ennen sitä olisi jonkun toisen elämää.

Tai vain pelkkää kuvitelmaa.

Mutta...

...niinhän se tavallaan olikin.

Luku 1

Pellon lapsi

ja totuus, joka
ei ollut

Siemenistä syntyneet

Meidän maailmamme
korkein taso oli
pyhä Pello.

Jos oli elänyt
elämänsä hyvin ja
tehnyt paljon työtä,
sai syntyä uudelleen
Pellon lapseksi.

Pellon lasten tehtävä
oli istuttaa uutta viljaa.
Se oli maailman tärkein
tehtävä, eikä kukaan
muu saanut sitä tehdä.

Tavallisten ihmisten kädet
olivat likaisia, mutta meitä
maailma ei ollut tahrannut.

Me olimme erityisiä.

Hyviä, puhtaita ja
siemenistä syntyneitä.

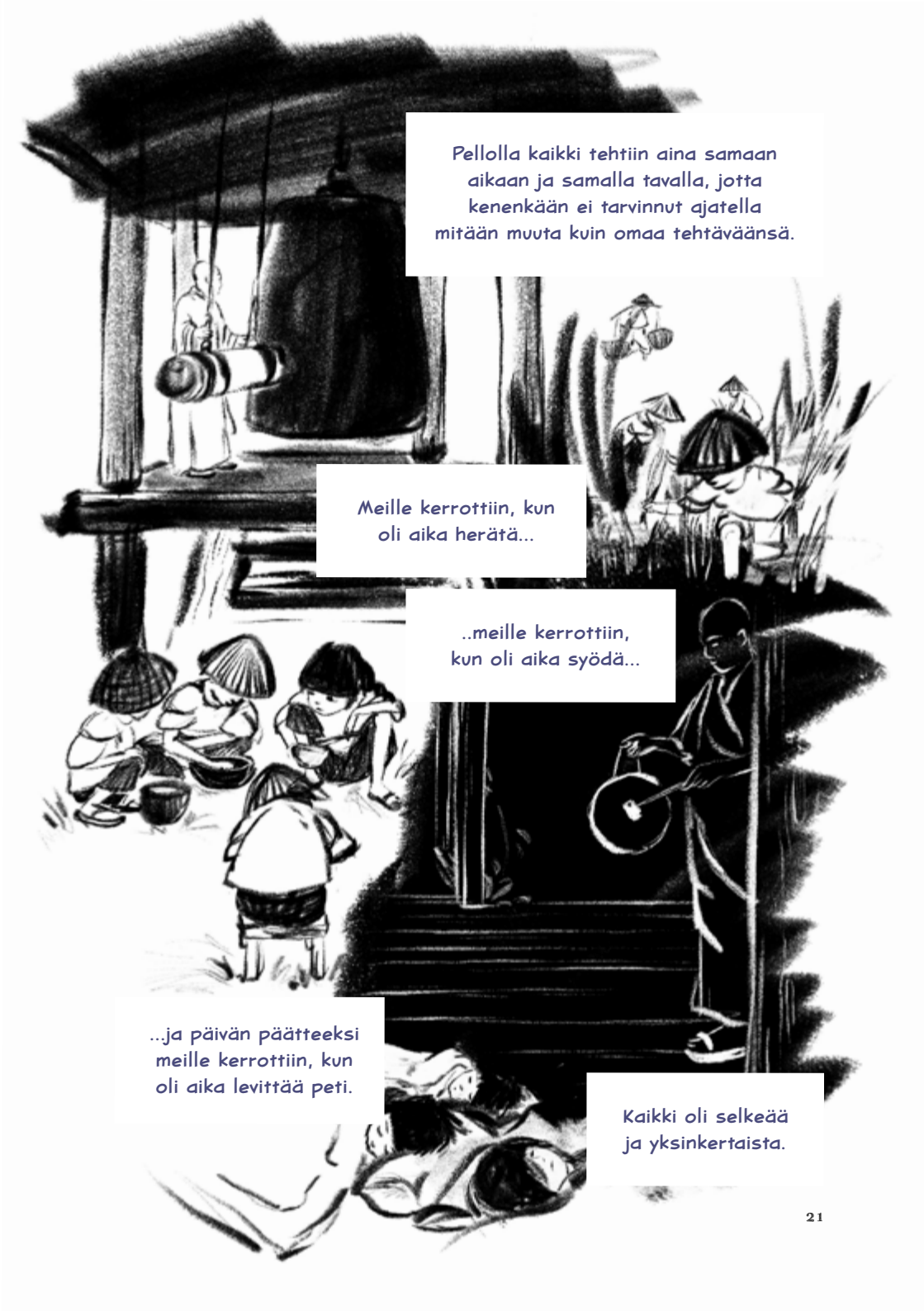
Meidän käsillämme
ruokittiin koko maailma.

Veli Hammas osasi
tarinan parhaiten:

...ja ilman Pellon lapsia
ihmiset menettäisivät
voimansa, Varjot
valtaisivat maan ja
pimeys söisi kaiken!

Oli suuri kunnia olla
Pellon lapsi.

Pellolla kaikki tehtiin aina samaan aikaan ja samalla tavalla, jotta kenenkään ei tarvinnut ajatella mitään muuta kuin omaa tehtäväänsä.

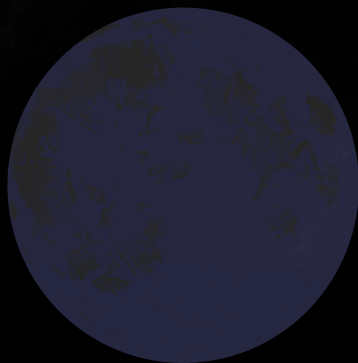
Meille kerrottiin, kun oli aika herätä...

...meille kerrottiin, kun oli aika syödä...

...ja päivän päätteeksi meille kerrottiin, kun oli aika levittää peti.

Kaikki oli selkeää ja yksinkertaista.

Minulla oli tapana hiipiä
Peltolammelle katsomaan taivasta aina
sellaisina öinä, kun en saanut unta.

Niin tapahtui myös sinä yönä, kun kaikki alkoi.
Tai loppui.

Kuten aina ennenkin,
unettomuus teki minut levottomaksi
ja oli vaikea vain olla.

Niinpä lähdin seurailemaan
lammesta pomppivia
kummakoita.

Kokonainen kuunkierto sitten

Ne johdattivat minut
Peltoa suojelevien
kukkuloiden juurella
kasvavaan ryteikköön...

...ja muuttaman toisiinsa
kietoutuneen juurakon
yli kiivettyäni...

...sekä muuttaman
köynnösseinin läpi
selvittyäni...

...edessäni nousivat
yhtäkkiä vanhat
kiviportaat.

Portaiden huipulla
olevalla alttarilla oli
mies vauva sylissään.

Hän laski vauvan
käsistään...

...kilautti pientä
kelloa...

...ja lähti sitten kiireesti pois.

Pian kaksi Pellon
Vanhinta nousi
kiviportaita ylös.

EDELLISESTÄ
ONKIN JO
AIKAA.

TOIVOTTAVASTI
TÄSSÄ EI OLE
MITÄÄN ISOA
VIKAA...

He ottivat vauvan...

MIKÄS TÄLLE
NIMEKSI?

NIITÄ ON JO
AIKA MONTA...

PIMEÄ KUU?

SANOITAAN, ETTÄ
SAIVAT SISÄRUKSEN.

...ja palasivat
sen kanssa
takaisin alas.

JÄ VOIHAN SEN VAIHTAA,
KUN NÄHDÄÄN, MINKÄLAINEN
SIITÄ TULEE...

Eräänä ihmeellisenä täysikuun
yönä Kuukuu kuulee kutsun ja
päättää paeta entisestä elämästään.

Hän löytää itsensä metsän keskeltä
puun nielaiseman talon edestä. Talon asukas
on hänelle ventovieras, mutta näyttää tunnistavan
Kuukuun. Uudessa kodissa yöt ovat täynnä
outoja unia ja talo käyttäytyy kuin elävä olento.
Se työntää Kuukuun eteen vihjeitä,
näyttää muistoja, pyytää etsimään.
Mitä hänen on tarkoitus löytää?

Täysikuun kutsu aloittaa fantasiasa ja
mystiikkaa henkivän Kuiskaaja-sarjakuva-
romaanitrilogian, jossa seurataan itsensä
rikkinäiseksi tuntevan Kuukuun matkaa
kohti omaa paikkaansa maailmassa.

www.tammi.fi

N9S.3 - ISBN 978-952-04-7704-2